

Ik mag het van de daken schreeuwen

Er zijn inmiddels al vier iui rondes geweest voor deze poging

Houd mijn lichaam me voor de gek

Het is s,avonds laat en lig in bed bij Mirre. Ik voel me al de hele dag ziek. Mijn hele lichaam voelt zich zwanger. Al dagen heb ik last van gevoelige borsten en lage rugpijn. Ik voel me opgezwollen, en heb pijn in mijn buik. Ook ben ik misselijk en wil het liefst spugen. Maar dat gebeurt niet. Ik moet plassen en bij het afvegen zie ik licht bloedverlies. Ik ben meteen in paniek. Maar ik voelde het toch, mijn lichaam zegt dat ik zwanger ben. Daar zit ik dan huilend op de wc, nee dit kan niet waar zijn. Terug in mijn kamer voel ik me nog zieker en er is paniek. Via een berichtje naar Bert vraag ik of hij nog wakker is en hij weet genoeg. Op dat moment geven we beide de hoop op. Ik voel me zo extreem moe, maar ik kan alleen maar huilen en piekeren. Mijn handen vinden weer mijn telefoon, ik twijfel. Ga ik dit echt doen, voor ik het weet typ ik een bericht naar Marijke en vraag haar om hulp. Ik voel me zo eenzaam en heb behoefde aan een knuffel. En toch het stomme schuldgevoel zegt waarom moet je nou hulp vragen en dat om 23.00 in de avond.

Paniek

Ik hoor de deur van het gebouw open gaan en iemand de trap op lopen. Marijke klopt aan en zo staat ze in de kamer. Ze vraagt wat er is en hakkellend vertel ik wat ik voel en eerlijk dat ik het niet meer zie zitten het hele zwangerschap traject. Ze komt op bed zitten en luistert. We hebben een fijn gesprekje en dan eindelijk de knuffel waar ik zo de behoefde aan heb. Ik bars nog even flink in huilen uit in haar armen. En dan is het tijd om te gaan slapen. Ik ben rustiger en val blijkbaar in

slaap. Maar midden in de nacht wordt ik wakker. Ik voel me nog altijd heel ziek. De klachten verdwijnen niet. Meestal als mijn hoop weg is verdwijnen de klachten ook. Dan weet ik ook dat het de hormoon spuiten zijn werk weer lekker heeft gedaan. En mijn lichaam zo van slag was daardoor. Ik begrijp het echt niet. Durf ik te gaan plassen, ik moet wel dus laat ik maar gaan.

Hoop

Niks geen bloed te zien. Heb ik het de keer ervoor verbeeld. Ik ben zo in de war. Toch maar de dag rustig proberen af te wachten. Er is een licht sprankje hoop dat het bloeden niet doorzet. In de ochtend doe ik een zwangerschap test, na twee minuten zie ik twee streepjes op het scherpje. Toch twijfel ik, het is wel een erg licht streepje. Maar zo zagen de vorige testen er toch ook uit. Beneden laat ik een foto zien van de test, ze zegt twee streepjes te zien. Ik verbeeld het me toch niet. Nu pas beseft ik dat ik zwanger ben. Ik ben gewoon ZWANGER.

